

17-9-2011

Ik stam nog uit het tijdperk van de kaartenbak en dan bedoel ik ook echt de kaartenbak. Alles op papier en gewoon via de hand of de typemachine bijgehouden. De overheidsinstantie die van mijn diensten gebruik maakte, hield destijds de computer nog angstvallig buiten de deur. De goede oude postbode bracht dus dagelijks zakken vol papier binnen.

Romantiek van lang vervlogen tijden.

Nu, jaren later is niets meer zoals het was. Ik ga hier niet een betoog houden dat vroeger alles beter was, want veel dingen zijn toch niet tegen te houden. De computer is al lang geen luxe artikel meer, maar een eerste levensbehoefte. Internet brengt de

wereld echt bij je thuis met als gevolg dat de communicatie veel via het beeldscherm van de laptop, de I-pad, de Samsung Galaxy, de Blackberry of weet ik veel welke merken nog meer, verloopt.

Communicatie, het meest lastige fenomeen van deze tijd, is via die digitale hulpmiddelen binnen handbereik van iedereen, maar verloopt desondanks uiterst krampachtig. Ik ben nog niet verder gekomen dan de e-mail, want Hyves, Facebook en nu dan ook Twitter is (nog) niet aan mij besteed, om over pingen maar te zwijgen. Maar die e-mail vervloek ik vaak omdat de confrontatie onder vier ogen of meer hiermee vaak vermeden wordt. Immers is het gemakkelijker om via het beeldscherm allerlei ferme en onversneden taal te bezigen over iets of iemand, die in de directe confrontatie vaak uit de weg wordt gegaan.

Ook binnen mijn eigen club wordt de e-mail beduidend meer als de brief gebruikt en is feitelijk een onmisbaar element. Deze digitale postbode brengt snel en efficiënt berichten binnen, waar de oude postbode dagen over doet.

Toch wordt dit medium vaak onnodig gebruikt en fungeert als een muurtje om zich achter te verschuilen als er onheil nadert.

Neem bijvoorbeeld het afhaken van Jan Schurink als trainer van de E-groep. In de procedure rondom het aanstellen van trainers voor de E-groep is nogal wat mis gegaan. Gewoon een kwestie van effectief communiceren. Jan vond het nodig om via de e-mail zijn ongenoegen via een aantal stukken proza richting betrokkenen te uiten. Hij deed dat in niet mis te verstane en weinig verhullende taal. In de beslotenheid van het toetsenbord en beeldscherm kon hij zijn woede en frustratie botvieren en gezien de inhoud van die mails heeft hij daar behoorlijk lang over gedaan. Die tijd had hij beter kunnen benutten door gewoon de telefoon te pakken en een gesprek te arrangeren. Wedden dat die taal er onder vier, zes of acht ogen er heel anders had uitgezien. Nu viel het luik voor Jan omdat die mails voor de ontvanger een nauwelijks nog te nemen horde vormde.

Een ander voorbeeld. De website maakte tot mijn stomme verbazing kenbaar dat ik samen met mijn broer de keeperstraining voor de E en F groep zou gaan doen. Een paar maanden terug was daar over gesproken en gaf ik aan dat ik wel van advies wilde dienen, maar dat ik in ieder geval keeperstraining voor de F-groep niet zag zitten. Nooit weer iets van gehoord tot het berichtje op de website. Alweer (falende)communicatie dus.

Nu kom ik niet zo vaak op het complex aan de Weggelhorstweg, maar ik ben absoluut niet onvindbaar. Kortom, digitale hulpmiddelen zijn snel en adequaat, maar kunnen nooit en te nimmer het simpele intermenselijke contact vervangen.

Een gewoon gesprekje is vaak veel meer verhelderend dan zo maar iets de wereld in slingeren via de digitale snelweg. Om toch maar even over vroeger te beginnen; die commissievergaderingen, vooral bij de jeugd, waren behoorlijk effectief.

Hans Bijvank